

κρόν, δὲν θὰ περιμένετε; Ἡ θεὰ μου μοι εἶπεν ὅτι περιέμενον ὑμᾶς ἵνα συνομιλήσητε περὶ — διδασκαλίας τῶν τέκνων.

δεσποινὶς Μπόλτον (κατὰ μέρος): Νομίζω ὅτι εἶμαι παι-
δαγωγὸς (Πηλιδίαι· εἰς τὸ πῦρ ἵνα θερμάνῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς) Μάλιστα, μάλιστα· δὲν ὥρίσθη εἰσέτι ἐπακριθῶς.

Δίκ. Ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι καθορισθῆσεται.

δεσποινὶς Μπόλτον: Διατί;

Δίκ. Τὰ παιδιὰ θὰ ἦσαν λίαν εὐτυχῆ, νομίζω, πολὺ δὲ ἀγαπῶ αὐτά. Δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἦναι ἀτυχῆ, (κατὰ μέρος) φοβερὰ κτηνίδια!

δεσποινὶς Μπόλτον: Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιὰ;

Δίκ. Ἄν θέλῃτε νὰ ὁμιλήσω ὅμως ἐλευθέρως—οὐχί, ἀποστρέφομαι αὐτά. Εἴτε κραυγάζουσι καὶ καταρρίπτουσι τὰ πράγματα καὶ ὁμι-
λοῦσιν ὅλως ἐσφαλμένως, ἢ εἶναι «πανοῦργα» καὶ πολύτιμος δαπανᾶται χρόνος ἐν τῇ προσπάθειᾳ τοῦ ἀναγκάσαι αὐτὰ νὰ εἰπωσι καὶ, ὅπερ οὐ-
δεὶς ἐνδιαφέρεται ν' ἀκούσῃ. Κατ' ἐμὲ εἶναι τρομερὸν, πρόσωπον τοσοῦτον — θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε τὴν ἔκφρασιν—θελκτικόν, ὅσον ὑμεῖς δεσποινίς. . .

δεσποινὶς Μπόλτον. Τζῶνς.

Δίκ. Δεσποινίς Τζῶνς—μάλιστα, ἐνθυμούμαι ἡ θεὰ μου ἐπαι-
σάτο μοι λόγον—νὰ δαπανᾶται ὁλόκληρον ὑμῶν τὸν βίον, δίδουσα αὐτοῖς μαθήματα—διδάσκουσα τὰ νεαρὰ τί ἐστὶν ἰδέα καὶ τὰ τοιαῦτα—εἰς
πλάσματα, ἅτινα ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκτιμῶσιν ὑμᾶς.

δεσποινὶς Μπόλτον (μειδιῶσα). Εἶναι δυσχερὲς—ἐνίοτε!

Δίκ. Θὰ εἴχετε ἀνάγκην νὰ ἐξέρχῃσθε εἰς περίπατον, νὰ διασκε-
δάζηται, νὰ χορεύηται καθ' ἐσπέραν—καὶ τὰ τοιαῦτα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, δὲν ἔχω τοιαύτην ἰδέαν περὶ
τῆς διασκεδάσεως. Νομίζω ὅτι οὐδὲν τὸ τερπνότερον τοῦ δαπανᾶν μίαν
ἐσπέραν παρὰ τὸ πῦρ ἐν ἀναπαυτικῇ ἔδρᾳ μετὰ καλοῦ βιβλίου καὶ κα-
λοῦ φίλου.

Δίκ. Πόσον παρὰδοξον! Ἀκριθῶς τοιαύτην ἔχω καὶ ἐγὼ ἰδέαν.
Καὶ ἀντιτάσσεσθε κατὰ τοῦ καπνίσματος;

δεσποινὶς Μπόλτον (γελῶσα). Ὡ, δύνασθε νὰ καπνίσῃτε ἂν
θελῃτε!

Δίκ. Ἄ ποτέ! ὁμιλοῦν ὑποθετικῶς. Πράγματι ὅμως θὰ ἦναι δυ-
σχερὲς ἔργον τὸ ἐπιμελεῖσθαι τὰ μικρὰ ταῦτα ἀνήσυχα πλάσματα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Βλέπετε ὅτι ταῦτα εἶναι αἱ δοκιμα-
σίαι τῶν πενήτων!

Δίκ. Ἄ! Δὲν εἶναι φοβερόν; Πρὸς τίνα λέγετε τοῦτο; Ὅποια
δὲν ὑπέστην ἐκ τούτου;

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὑμεῖς;

Δίκ. Βεβαίως εἶναι ἡ τραγωδία τοῦ βίου μου. Γεννηθεὶς ἐκ
πτωχῶν ἡ μὲλλον ἐκ γονέων ἥκιστα νουεχῶν, οἵτινες ἀνέβρεψάν με
μετὰ τάσεων. Ἐσπερ ἀδυνατῶ νὰ ἱκανοποιήσω, οὐδὲν ἔχω ἤδη ἐπὶ γῆς
εἰ μὴ γρῆν καὶ μάλιστα οὐχὶ πολλὰ ἐξ αὐτῶν. Ἦδη περὶορίζω τὰς
δαπάνας μου καὶ πολλὰν ἀνευρίσκω τὴν δυσχέριαν. Παρητήθην τὰς
ὥρας ἀμάξας. Ἀγνοεῖτε τί μοι ἐστοίχισε!

δεσποινὶς Μπόλτον. Τί τὰ ἀμάξια.

Δίκ. Οὐχί—ἡ θυσία.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐργάζεσθε;

Δίκ. Πῶς, ἐδοκίμασα πάντα σχεδόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσον εὐχερῆ.
Ἐπειμῶν νὰ ἐναγροληθῶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ἐπειμῶ σειρὰν ἄρ-
θρων εἰς ἐφημερίδας. . .

δεσποινὶς Μπόλτον. Καὶ ἐπεστράφησαν.

Δίκ. Οὐχί, δὲν ἐπεστράφησαν διότι ἐλησμονήθη νὰ ἐσωκλείσω
φάκελλον ἐνεπίγραφον καὶ φέροντα γραμματόσημον. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐδη-
μοσιεύθησαν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό. Ἄλλοτε ἔγραψα δρᾶμα
καὶ ἤμην λίαν εὐτυχῆς, διότι ἐπέτυχον θεατρῶν, ὅστις ἀνέγνω αὐτό.
Ἄλλ' ἀκριθῶς σκέφθητι, ὁ ἀνὴρ οὗτος ὅστις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει
με—ἔγραψέ μοι ἐπιστολὴν περὶ τούτου, τόσον κριτικὴν καὶ δηκτικὴν
ὥς νὰ ἦτο ὁ οἰκειώτατος τῶν φίλων μου! Δὲν ἦτο τοῦτο ἀποθαρρυντικόν;

δεσποινὶς Μπόλτον. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι οὐδὲν
ὑπάρχει ἔργον ἐν ᾧ νὰ ἐνασχοληθῇτε.

Δίκ. Ἀγπητή μοι, δεσποινίς Τζῶνς, ἂν εἶχόν τι, ὅπερ νὰ μ'
ἐνθαρρύνῃ—συμπάθειαν, ὁδὸν ἀτέρως, τοιοῦτό τι τέλος—θὰ ἦτο λίαν
εὐχερὲς· ἀλλ' ἐν τῇ κόσῳ εἰμὶ σχεδὸν μελαινωμένος.

δεσποινὶς Μπόλτον. Εἶσθε πράγματι;

Δίκ. Μάλιστα. Δὲν ἔχω συγγενεῖς ἐκτὸς τῆς θεᾶς μου—δὲν πα-
ραπονοῦμαι δ' ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ πλείστους
γνωστούς, ἀλλ' οὐδένα φίλον· σωροὺς προσκλήσεων, ἀλλ' οὐδὲ ψυχὴν,
ἥτις νὰ φροντίζῃ δι' ἐμέ· ἐπὶ λόγῳ τῆς τιμῆς μου δὲν ἔχω κανένα.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, υπερβολικῶς ἐκφράζεσθε.

Δίκ. Τοῦναντίον. Κάπως ἄτοπον μοι φαίνεται νὰ παρακαλέσω
ὑμᾶς μόνον ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς βραχείας ταύτης γνωριμίας, νὰ γίνηται
φίλη μου, ἀλλὰ θὰ ἤμην λίαν εὐγνώμων ἂν ἐπράττετε τοῦτο.

δεσποινὶς Μπόλτον. Βεβαίως θὰ ἀποβῶ τοιαύτη, ἂν
θελῇτε.

Δίκ. Εὐχαριστῶ, χιλιάκις εὐχαριστῶ (λαυβάνει τὴν χεῖρα αὐτῆς).
Καὶ θὰ μοι ἐπιτρέπητε νὰ ὁμιλῶ ὑμῖν περὶ τῶν ἰδεῶν μου, ἐλπιδῶν
καὶ τῶν τοιοῦτων (ἀκούεται ἱχθὺς κώδωνος). Ἦλθεν ἡ θεὰ μου. Δύνα-
μαι νὰ ζητήσω τι παρ' ὑμῶν καθ' ὅποιονδήποτε τρόπον καὶ καταλήξῃ
ἢ μετ' αὐτῆς ὑμετέρα συνέντευξις—ἐννοῶ δηλ. καὶ ἂν διακανονισθῇ τὸ
ζήτημα ἢ οὐ— θὰ ὑποσχεθῇτε ὅτι θὰ ἐπανιδῶ ὑμᾶς;

δεσποινὶς Μπόλτον. Εὐχαρίστως (ἐξέρχεται τοῦ δωματίου
διὰ μιᾶς θύρας ἐνῷ ἡ κ. Φράζαρ εἰσέρχεται δι' ἄλλης).

Κα Φράζαρ (ἀποσφραγίζουσα τηλεγράφημα). Ἀγαπητέ μοι,
πόσον κοπιῶδες).

Κα Φράζαρ. Τίς ἦλθεν;

Δίκ. Ἡ δεσποινὶς Τζῶνς.

Κα Φράζαρ. Ποία εἶναι ἡ δεσποινὶς Τζῶνς;

Δίκ. Πῶς, ἡ παιδαγωγός. Εἶναι θελκτικῇ, ἐντελῶς θελκτικῇ.
Ἠρσθήν αὐτῆς ἐκ πρώτης ὄψεως. Πρέπει νὰ προσλάβῃτε αὐτὴν διὰ
τὰ παιδιὰ. Ἀδυνατεῖτε νὰ φαντασθῇτε, πόσον ὥραία εἶναι! Σχεδὸν
συνεφώνησα μετ' αὐτῆς!

Κα Φράζαρ. Δι' ἐμέ;

Δίκ. Οὐχί—δι' ἐμέ—τούλάχιστον θὰ ἐπεθύμουν νὰ συμβιβασθῶ
μετ' αὐτῆς. Ἄλλως, θεὰ—ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ ἄλλου ἐκείνου ζητή-
ματος, τῆς δεσποινίδος Μπόλτον—ἀλλ' ἀνωφελές—ἄχρηστον. Πρέπει νὰ
ἀπαλείψῃτε αὐτὸ ἐκ τῆς ὑμετέρας διανοίας. Οὐδέποτε ἤμην ἀρεστός
αὐτῇ—ἐννοῶ ὅτι μετὰ βεβαιότητος οὐδέποτε θ' ἀρίσω αὐτῇ καὶ ὀφείλω
νὰ ἐργασθῶ· εἶναι ταπεινωτικὸν τὸ νυμφεύεσθαι διὰ χρήματα. Δὲν θὰ
πράξω τοῦτο. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος—δὲν ἔχω ἐγκέφαλον, ὅσο βραχίονας. . .

Κα Φράζαρ. Ὡ, ἀγαπητή! Πόσον χαίρω βλέπουσά σε. Δὲν
ἐγίνωσκον ὅτι ἦσο ἤδη ἐδῶ. Νὰ συστήσω σοι τὸν ἀνεψιόν μου.

δεσποινὶς Μπόλτον. Ὡ, συνέστησεν ἤδη αὐτὸς ἑαυτόν!

Δίκ. Πῶς, δύναμαι νὰ παρκαλέσω νὰ μοι συγχωρήσῃς τὸ
ἀνόητον σφάλμα μου;

δεσποινὶς Μπόλτον. Πῶς, βεβαίως θὰ σὲ συγχωρήσω!
Ἡμεθα μεγάλοι φίλοι, κυρία Φράζαρ· διαβεβαιῶ ὑμᾶς περὶ τούτου—
μολοντι, πρὸς τὸ παρόν, τοῦτο ἀπετέλει σύντομον γνωριμίαν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

XXII.

Ἐβδομάδες ὁλόκληροι παρήλθον χωρὶς ἡ Ὑβελίνη ν' ἀκούσῃ
γινόμενον λόγον περὶ τῶν δὲ Πρεζίνς. Μόνον κατὰ τὴν πρώτην
τοῦ ἔτους ἔλαβε σύντομον ἐπιστολὴν τῆς Βέμβας οὐδένα λόγον
ποιουμένης περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἀγγελουμένης ὅμως τὸν προ-
σεχῇ αὐτῆς γάμον, μεθ' ἐνὸς τῶν περίξ οἰκούντων μικρῶν κτη-
ματιῶν. Ἡ Ὑβελίνη εἶχεν ἐλπίσει καλλίτερα πράγματα μετὰ τὸ
τολμηρὸν αὐτῆς δικάσιμα. Ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ αὐτῆς ἐσπέραν τινὰ

μετέβη παρὰ τῇ Ὀδίλῃ ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ὁ Ριχάρδος ἀπῆν, ὁ Ἐδμόνδος μετὰ τινων ἡμερῶν ἄδειαν ἀπουσίας εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Σωμούρ, ἐπομένως ἀμφοτέραι αἱ γυναῖκες ἦσαν βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ ἐταράσσοντο.

— Μαμμά, εἶπεν ἡ Ὑβελίνη καθημένη ἐπὶ σκίμποδος παρὰ τοὺς πόδας τῆς δευτέρας αὐτῆς μητρός, εἶπετε τίποτε νεώτερον εἰς τὸν πατέρα μου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ὁποῖον ἤξεύρετε;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ὀδίλῃ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὑποδοχὴ του ὑπῆρξε τόσο εὐνοϊκὴ, ὥς ἤξεύρεις. Σκέπτεσαι πάντοτε περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης;

— Πάντοτε. Μάθετε, ἀγαπητὴ μου μητέρα, ὅτι οὐδέποτε ἐσκέφθην περὶ ἄλλου τινος πράγματος, ὁ πατήρ μου εἶναι πολὺ καλὸς δι' ἐμέ, αἰσθάνομαι ὅμως ὅτι κατὰ βῆθος δὲν εἶναι εὐχαριστημένος. . . Διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπάρχω νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ καὶ νὰ τῷ εἰπῶ ὅτι, ἔχω εἰς τὴν καρδίᾳ μου. Δὲν πταίω ὅμως ἐγὼ, δὲν εἶναι ἔτσι, μαμμά Ὀδίλῃ; δὲν μ' ἐνεθάρρυνε καὶ ἐκείνος διόλου. . .

— Ἀξίζεις ἄρα γε νὰ σὲ ἐνθαρρύνουν; ἠρώτησεν ἡ Ὀδίλῃ ὑπομειδιῶσα.

— Μάλιστα, μητέρα μου, διότι ἐπιμένω πολὺ. Καὶ τώρα ἀκούσατε τί ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ.

Καὶ διηγήθη ἀκριβῶς τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς κ. δὲ Πρεζάνς λαβοῦσαν χώραν σκηνὴν.

— Διατὶ δὲν μοὶ τὰ εἶπες αὐτὰ τότε, ἠρώτησεν ἡ Ὀδίλῃ.

— Διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐκεῖνος. . . ὅτι ὁ κ. δὲ Πρεζάνς θὰ ἔκρινε κανὲν διαβήτημα διὰ νὰ πλησιάζῃ πρὸς ἐμέ καὶ ὅμως δὲν ἔκαμε τίποτε, τοῦτο δὲ μὲ ἀνησυχεῖ.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι σὲ ἀγαπᾷ;

— Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ μήτηρ του! δηλαδή. . . τὴν ἡνάγκασα νὰ τὸ εἰπῇ χωρὶς νὰ θέλῃ! ὑπέλαβεν ἡ Ὑβελίνη ἐν θριζύβῳ.

— Λοιπὸν περίμενε καὶ ἐγὼ θὰ ἐξετάσω. Πρὸ πάντων μὴ κήμης ἀνοήσιαν. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἐπιπλήξω διὰ τὸ παρελθόν, μολοντὸ αὐτὸς ὁ νέος ἔδειξε πολλὴν λεπτότητα. . .

— Δὲν εἶναι ἀληθές; ὑπέλαβεν ἐν ἀφελείᾳ ἡ Ὑβελίνη, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπλήστραψαν ἐξ ὑπερφηανείας.

— . . . Ἀλλὰ μὴ ξεναρχίσῃς πάλιν!

— Ὅχι, μαμμά, δὲν θὰ κήμω τίποτε χωρὶς νὰ σᾶς συμβουλεύω.

Τῇ ἐπιούσῃ ἐνῶ ἡ Ὀδίλῃ ἡτοιμάζετο νὰ ρίψῃ εἰς μέσον τὸ ζήτημα τοῦτο, ὁ σύζυγός αὐτῆς εἶπεν.

— Αὐτὸς ὁ νέος περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ εἶχες ὁμιλήσει διὰ τὴν Ὑβελίνην δὲν ὀνομάζεται δὲ Πρεζάνς;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Ὀδίλῃ ἀνησυχοῦσα.

— Σήμερον ἐν τῇ ιδιότητι μου ὡς βουλευτοῦ μοὶ ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἐάν τὸν ἐγνώριζον. . . ἐζήτησε, καθὼς φαίνεται, νὰ σταλῇ εἰς Τογκίνον ἢ εἰς καμμίαν ἄλλην ἀπομακρυσμένην ἀποικίαν.

— Καὶ ἡ μήτηρ του; ἠρώτησεν αἰμασσούσης τῆς καρδίας τῆς.

— Ἡ ἀδελφὴ του ὑπνυχρεῖται ἔνα καλὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἀναδέχεται νὰ τὴν περιποιῇται.

— Καὶ ἐκεῖνος ἀπέρχεται εἰς τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνο κλίμα. . . Αὐτὸς ὁ νέος, Ριχάρδε, ἔχει πράγματι καλὴν καρδίαν.

Καὶ ἐν μεγάλῃ διαχύσει τῆς γενναϊφρονος αὐτῆς καρδίας ἡ Ὀδίλῃ ἐδιηγήθη τὴν μετὰ τῆς Ὑβελίνης συνέντευξιν αὐτῆς. Ὁ πατὴρ ἐσκυθώπασε ἐπὶ τῇ διηγήσει ταύτῃ, οὐδένα ὅμως ἐπύφφερε λόγον ἐπιτιμήσεως.

— Παρτήρησον, εἶπεν ἡ Ὀδίλῃ ἐνθαρρυνθεῖσα, ὁποῖας λεπτότητος καὶ ὁποῖας ὑπερφηανείας δείγματα παρέσχεν ὁ δὲ Πρεζάνς. Δὲν εἰμφορεῖς τώρα νὰ εἰπῇς ὅτι ἔστησε παγίδα εἰς τὴν καλὴν μὲς πίστιν! Ἡ αἵτησίς του Ριχάρδε, εἶναι ἡ καταδικὴ του εἰς θάνατον, θέλει νὰ ἀποθάνῃ ἐπωφελῶς ἀντὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἐν πατάγῳ καὶ σκανδαλωδῶς.

— Δὲν πεθαίνουν ἐκεῖ κάτω καὶ ἐνίοτε λησμονοῦν, εἶπεν ὁ Βρίς.

— ὦ! σύζυγέ μου, μὴ γίνεσαι τόσο σκληρός! Ἐννοεῖς ὅτι ἀγαπᾷ εὐγενῶς καὶ ἄνευ ἐλπίδος καὶ ὅτι καὶ ἐκείνη ἐπίσης τὸν ἀγαπᾷ. Δὲν λέγω ὅτι πρέπει νὰ τοὺς νυμφεύσωμεν ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς τὸ Παρίσι δι' αὐτὸν τὸν νέον μίαν θέσιν ὅπου νὰ δείξῃ τὴν ικανότητά του; Ὅχι ἔχῃς τότε χίλια μέσα νὰ ἐπιβλέπῃς, νὰ τὸν ἐκτιμήσῃς καὶ ἐάν ἐπιτύχῃ, ἀργότερον, διατὶ ὄχι;

— Ἀγαπᾷς ν' ἀφίνης τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ μακρὸν ἡρραβωνισμένους; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος μειδιῶν.

— Ξεύρω τί θὰ εἰπῇ μακροχρόνιος ὑπομονή, ἀπήντησεν ἐκείνη ἐρυθριῶσα, καὶ ἤξεύρω ἐπίσης ὅτι ὅταν ἡ εὐτυχία ἔλθῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φαίνεται καλλιτέρα. . .

Ἡ ἀνάνησις τῶν ἐτῶν τῆς δοκιμασίας αὐτῆς, τοῦ θαρραλέως καταπολεμηθέντος ἔρωτός της, ὁλοκλήρου παρῶχμμένης ἐποχῆς, ἥς ὅμως ἡ ἐπίδρασις διετεθεῖτο, ἔφερον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Ὀδίλῃς ὅλην τὴν δροσερότητα καὶ ὅλην τὴν λαμπρότητα τῆς πρώτης αὐτῆς νεότητος. Βίος ἀγνός καὶ συνειδησίς ἀκηλίδωτος παρεῖχον εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαράμιλλον διαύγειαν. Θαμβωθείς ὁ Ριχάρδος τὴν παρετήρησε. Τεσσαρακονταετίς ἡ Ὀδίλῃ ἦν ὡραία τόσο ὅσον καὶ τριακονταετίς, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτῆς ἐξαγνισθεῖσα ἔτι καὶ καθαρσθεῖσα ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς θλίψεως ἦν καλλιτέρα παρὰ κατὰ τὰς θριαμβευτικὰς τῆς ἄλλοτε ἐποχῆς ἡμέρας.

— Τὸ πιστεύεις, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ ὡς σύ. Ἔστω λοιπὸν, σύζυγέ μου, θὰ γείνη ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ μὴ εἰπῇς τίποτε εἰς τὴν κόρη μου. Ἐάν πράγματι ἀγαπᾷ ἄνευ ἐλπίδος, ἡ ὑπομονὴ δὲν θὰ τροποποιήσῃ ποσὼς τὰ αἰσθήματά της, ἐάν πάλιν ὀφείλῃ νὰ λησμονήσῃ, καλλιτέρον δι' ἐκείνον ὅστις τὴν ἀγαπᾷ νὰ τὸν λησμονήσῃ. . . Τοῦλάχιστον θὰ ἐπιτύχῃ θέσιν ἀνέλογον πρὸς τὴν ικανότητά του τὴν ὁποίαν λέγουσιν ἔκτακτον καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ τραπῇ εὐρὺ στάδιον. . . διὰ νὰ παρηγορηθῇ.

— Τί, ἀνέκραζεν ἡ Ὀδίλῃ, δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ τίποτε εἰς τὴν Ὑβελίνην; Ἡ ταλαίπωρος.

— Εἰπέ τῇ ἐάν θέλῃς ὅτι ὁ κ. δὲ Πρεζάνς θὰ διορισθῇ εἰς θέσιν ἐν Παρισίοις, ἀλλὰ τίποτε περιπλέον. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, πιστεύω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι προσκλῶν αὐτὸν εἰς Παρισίους ἀντὶ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ Τογκίνον δὲν προσπαθῶ νὰ τὸν ἀποθαρρύνω.

Ἡ Ὀδίλῃ ἀπαξ μόνον εἶχε παρὰκούσει τὸν σύζυγόν της προκειμένου τοῦ Ἐδμόνδου, δὲν ἐπεθύμει δὲ ποσὼς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, ὑπάρχουσιν ὅμως πολλὰ μέσα νὰ παράσχῃ τις ἐλπίδα εἰς τέκνον ἀγαπώμενον χωρὶς νὰ προσφέρῃ λῆξιν. Ἡ Ὑβελίνη οὐδὲν τὸ θετικὸν ἔμαθεν, εἶχεν ὅμως ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς μητέρα καὶ ἐπομένως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε, λίαν κολακυσμένη ὑπὸ προικοθηρῶν ἐνεκὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς ὠραιότητος, τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ πατρὸς αὐτῆς, δὲν περιεπλήχθη εἰς καμμίαν ἐρωτικὴν πλεκτάνην καὶ ἡ καρδίᾳ αὐτῆς ἔμεινε πιστῶς ἀφωσιωμένη εἰς ἐκείνον, ὃν εἶχεν ἀγαπήσει πτωχὸν ἱατρὸν ἐν τῇ ἐξοχῇ οὐτᾷ.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους τὸ ὁποῖον διήλθεν ἐν Ρουβεραι, ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους εἶχε τὴν καρδίαν ὀλίγον πεπεισμένην ἐν ἔτος ὁλόκληρον χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Γεώργιον, ἦν κἄπως πολὺ! Ἡ Ὀδίλῃ πολλὰκις ἐμεσολάβησεν ὑπὲρ αὐτῆς, ὁ Ριχάρδος ὅμως ἔμεινεν ἀκαμπτος. Εἶχεν ἀποφασίσει ὅτι ἡ δοκιμασία θὰ παρετείνετο ἐπὶ ἔτος, ὁ δὲ νεαρὸς ἱατρός μολὶς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μαρτίου εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Μία ἐπίκαιφίς πρὸς τὴν Βέρθαν, ἔγγαμον οὖσαν καὶ εὐτυχῶς βιοῦσαν, οὐδὲν πλεονέτερον ἐγνώρισεν εἰς τὴν Ὑβελίνην, ἀλλ' ἡ ὅ,τι ἔλεγεν αὐτῇ ἡ Ὀδίλῃ, διότι ἡ παρουσία τοῦ συζύγου εἶχε παρεμποδίσαι πᾶσαν ἐκμυστήρευσιν.

Ὁ χειμὼν ἐπανήρξατο λοιπὸν μετὰ τῶν συνήθων αὐτοῦ ἐορτῶν καὶ δειπνῶν. Ἡ Ὑβελίνη ἀσυνκισθήτως δὲν εὗρισκε μεγέλην εὐχαρίστησιν ἐν αὐτοῖς. Ἡρξάτο νὰ διασκεδάζῃ ἀγνότατα, εἴτα δὲ ἔλαβε πείραν τῶν κενῶν τὰ ὅποια ὁ τρόπος οὗτος τῆς ζωῆς παρουσιάζει, καίτοι δὲ ἐβόηθει τὴν Ὀδίλιν εἰς τὰς ὑποδοχὰς αὐτῆς, δὲν ἐπεδείκνυε τὴν αὐτὴν φαιδρότητα ἣν καὶ πρότερον.

Ὁ Ριχάρδος περιεποιεῖτο λίαν ἐπιμελῶς τὴν θυγατέρα του. Συνομιλῶν μετ' αὐτῆς, ὁδηγῶν αὐτὴν εἰς τὸν περίπατον ἐνίοτε, ἐξεύρε τὸν τρόπον ὅπως εἰσδύῃ εἰς τὸ ἀπλούστατον μὲν ἐν τῇ οὐσίᾳ του, λίαν δὲ περίπλοκον ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ πνεῦμα τοῦτο. Κατ' ὥρῳσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον δι' ὃ ἡ νεαρὰ κόρη, ἥτις ἦτο τόσον αὐστηρὰ, ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ εἰς Πινὸν, εἴτα δὲ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν τῶν κυρίων δὲ Πρεζάνς παρὰ τὰς ἐθιμοτυπίας, ἐνεκα δὲ τούτου εὗρίσκετο εἰσέτι ἐν ταραχῇ.

Ὅταν εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς του, τὴν ἡγάπησεν. Τὴν ἡγάπησεν ὡς ἡγάπα αὐτὴν μικρὰν, οὐχὶ τόσον διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραϊότητά της, ἀλλὰ διότι ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὁμοιάζειν αὐτῇ θυμασίως. Ἐν αὐτῇ ἀνεῦρεν ἑαυτὸν εἰς πᾶν κίνημα, μετὰ τῆς μελαγχολικῆς ἐκείνης ἡδονῆς ἣν αἰσθάνεται τις ἀναγινώσκων αὐτὴς τὸ βιβλίον, ὅπερ ἀπετέλει τὴν χαρὰν αὐτοῦ κατὰ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν.

Ἐνὸς μόνον πράγματος ἐστερεῖτο.

Ἡ ἀγάπη τῆς Ὑβελίνης, ἀγάπη ἀληθεστάτη καὶ βαθυτάτη, ἦτο ἀκόμη δι' αὐτὸν περιβεβλημένη διὰ πέπλου. Ἐνίοτε ἀπεμάκρυνε τὰς πτυχὰς αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ αὐτὸν ὁλόκληρον. Ἡσθάνετο ὅτι πράγματι, σεβασμὸς ἢ φόβος, ἴσως ὑποψία ἀνεχαίτιζε τὰ σκιρτήματα τῆς νεαρᾶς ταύτης καρδίας. Ἡθέλησε νὰ συνενωθῇ μετ' αὐτῆς διὰ παντός, ἐκ φόβου δὲ μὴ προδοθῇ παρὰ τῆς Ὀδίλης, ἐτήρησε τοῦτο ζηλοτύπως μυστικόν.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ μαρτίου, καθ' ἣν ἡ Ὀδίλη ἔδιδε δειπνον, ὁ Ριχάρδος ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι νέος συνδαιτυμὼν θὰ ὑπάρχῃ, οὕτινος ἀπέκρυψε τὸ ὄνομα. Ὅταν ἡ Ὑβελίνη καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆς μήτηρ ἔμειναν μόναι ἐν τῇ αἰθούσῃ, εἶποι νὰ ὑποδεχθῶσι τοὺς ξένους, ὁ Ριχάρδος εἰσῆλθε καὶ ἐπαρουσίασεν αὐταῖς τὸν Γεώργιον δὲ Πρεζάνς.

Ἦτο φοβερὰ ἡ δοκιμασία, ἀλλ' ἡ Ὑβελίνη ἦτο ἰσχυρά. Δι' ἐνὸς βλέμματος ἀντελήθη πᾶντων. Ἀντὶ νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις περιέμενε τὸ βλέμμα της, ἐρρίφη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς της, ὅστις ἐδέχθη αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Τοῦτο λοιπὸν σοὶ εὐχαριστεῖ; τῇ εἶπεν, ὅπως συγκεκνημένος ἐκ τοῦ ἀπλοῦ τοῦτου τρόπου, μεθ' οὗ ἐδείκνυε τὴν χαρὰν της.

— Πάτερ μου, σὰς λατρεύω! εἶπε μετὰ φωνῆς μολὶς ἀκουομένης, χωρὶς δὲ νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ μνηστῆρός της, ἔφερε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ἡσπᾶσθαι αὐτὴν ἐπὶ μακρόν.

Οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι προσερχόμενοι διέκοπτον τὴν ἐξέλιξιν τῆς οικογενειακῆς ταύτης σκηνῆς, καθὼς ὁ Ριχάρδος προέβλεπε τοῦτο. Ἡ ἐσπερὶς ἔληξε χωρὶς οἱ νέοι νὰ δυνηθῶσι νὰ ἀνταλλάξωσιν ἄλλο τι ἢ μόνον τετριμμένα τινὰ, ἀλλ' ἐχωρίσθησθαι μεμεθυμένοι ἐκ χαρᾶς, βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους ἐντὸς ὀλίγου.

Ὅταν ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ σύζυγός του εὗρεθισθον μόνον μετὰ τῆς Ὑβελίνης, αὕτη προσῆλθε βραδέως παρὰ τῷ πατρὶ της, ριφθεῖσα δὲ ἐπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, ἣν ἐσθίριζεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ὡς εἰ ἐξῆτει παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν εὐλογῇ.

— Ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἶπε, μέφομαι ἑμαυτὴν διότι σὰς ἐθεώρησα αὐστηρόν. Εἰσθε ὁ δικαιότερος καὶ συνετώτερος τῶν πατέρων. Συγχωρήσατέ μοι, διότι σὰς εὐλογῶ καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Ὁ Ριχάρδος περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν του τὴν ἐπανακτηθεῖσαν κόρην, τῇ φορᾷ δὲ ταύτῃ ἡσθάνθη ὅτι αὕτη τῷ ἀνῆκει

διὰ παντός. Ἡ Ὀδίλη παρετήρει αὐτοὺς μετὰ κρυφίας χαρᾶς, περὶ ἧς οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τινὰ. Κατόπιν κόπων δέκα ὁκτὼ ἑτῶν ἠδυνήθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχεν ἀφαιρεθῇ. Ὅποια ἀμοιβὴ διὰ τὴν γενναίαν ταύτην ψυχὴν!

Ἀφοῦ ὁ Ριχάρδος ἐγεύθη τὴν πρώτην μέθην ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγόν του κρατῶν πάντοτε τὴν θυγατέρα του εἰς τὰς ἀγκάλας.

— Εἰς αὐτὴν, εἶπε δεικνύων τὴν Ὀδίλιν, σὺ καὶ ἐγώ, ἡ θυγάτηρ μου καὶ ὁ ἀδελφός σου Ἐδμόνδος ὀφείλομεν τὴν εὐδαιμονίαν μας. Κατὰ τὰς ὥρας χαρᾶς εὐγνωμόνως νὰ ἀναπολῆς αὐτὴν, διότι αὕτη ἀνέστησε τὴν οἰκογένειάν μας.

Ὁ γάμος ἐγένετο κατὰ τινὰ ὥραν ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ οἰκίᾳ τῶν Πινόν, ἥτις ἦτο φαιδρὰ. Ἡ νεόνυμφος φέρουσα κατὰλευκὸν ἐνδυμασίαν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς της διῆλθε πεζῇ, ὑπὸ τὰς κερασσᾶς, τὸν ἀνθοστόλιστον κήπον ὅστις ἐχώριζε τὴν ἑπαυλιν ἡτῆς ἐκκλησίας.

Ὁ μάξις ἐφαίνετο μειδιῶν ἀνὰ μέσον τῆς χλόης καὶ τῶν κλάδων. Ὁ Ἐδμόνδος σοβαρώτατα ἠκολούθει αὐτὴν ἐπαναφύρων εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὴν ἱστορίαν των, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν, παῖς ἔτι, ἀπέμαζε ἐκ τῆς παρειᾶς του τὸ φίλημα τῆς Ὀδίλης μέχρι τῆς εὐδαίμονος ταύτης πρωίας καθ' ἣν ἡ θελκτικὴ ἀδελφὴ του ἐλάμβανεν ὡς σύντροφον τῆς ὁδοῦ ἐργάτην τινὰ. Παράθυρόν τι ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν των. Ἦτο τὸ παράθυρον ὅπου ἡ Ὀδίλη ἐχαιρέτησε τὴν χαραυγὴν, ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα ἐπῆλαισε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Πάντοτε πιστὴ καὶ πάντοτε ἄγρυπνος! Ἰδοὺ τὸ σύνθημά της. . . Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ζήσωσιν, ὑπὸ τὴν σκιάν των πτερύγων της.

Ἡ κυρία Δελαρουβεραὶ ἐπαρηγορήθη ἐκ τοῦ γάμου τῆς Ὑβελίνης, ὃν αὕτη ἐχαράκτηρισε κατὰ πρῶτον ὡς μωρὰν πρᾶξιν, σκεπτομένη ὅτι παρ' αὐτῇ συνηντήθησαν καὶ ὅτι τοις αὐτοῖς ἡ ἀξιοπρέπειά της ἐσώζετο. Ἄλλως τε κατόπιν τοῦ γάμου τῆς Βέρθας δὲ Πρεζάνς μετὰ τινος ἀμπελουργοῦ, οὐδὲν πλέον ἐξέπληττεν αὐτὴν.

Ὅταν οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἀνεχώρησαν χάριν τοῦ ταξειδίου τῶν γάμων των, ὁ Ριχάρδος ἔλαβε τὴν σύζυγόν του ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ κήπου, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἰς ὃ τὸ πρῶτον ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της περίτρομον.

— Ἀγαπητὴ μοι, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, τώρα λογίζομαι εὐτυχὴς καὶ ἐνισχυμένος διὰ τὸ ἐπιλοιπὸν τοῦ βίου. Τὸ γῆράς μας ἔσται μακροχρόνιον, καθ' ὃ ἐλπίζω, καὶ εὐτυχές, περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος. Θὰ ἀποκτήσωμεν ἐγγόνους, οἵτινες ἐν ἡμῖν θὰ ἐξεγείρωσιν ἀναμνήσεις τῶν νεανικῶν χρόνων. Φοβεῖσαι τὸ γῆρας, ἀγαπητὴ;

— Μεθ' ὑμῶν, σύζυγέ μου, δὲν φοβοῦμαι τίποτε, ἀπῆντησεν ἡ ἀγαθὴ γυνή.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον ὁδοῦ τινός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ζαφφέ, γεγηρακὸς, μολὶς δυναμένου νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ πάντοτε φιλοσόφου.

— Βλέπετε, κύριε Ἐδμόνδε, εἶπεν ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης. Μόνον καλὴ σύζυγος δύναται νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ ἀγαθὸν ἄνδρα. Διὰ τοῦτο δὲν ἐνομφεύθη, διότι βλεπων τοὺς ἄλλους ἀηδίασα. Ἄλλ' ὁ πατήρ σας εἶχε τύχην, διότι γυναῖκα ὡσαν τὴν κυρίαν Ριχάρδου δὲν εὗρίσκετε καὶ μεταξὺ ἐνὸς ἑκατομμυρίου. . .

— Ὅμιλεῖς ὡς ἄγγελος, Ζαφφέ! ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος παρτηρῶν τὴν δευτέραν μητέρα του.

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.